

บทนำ

การได้มีความรักแบบมหัศจรรย์กับศิลปินคนโปรด
นักการเมือง นักธุรกิจหนุ่มไฟแรง หรือไม่ว่าก็ฟ้าคนดัง
มักเป็นความใฝ่ฝันของหญิงสาวมากมาย และหนึ่งใน
จำนวนหญิงสาวที่ว่านั้น...มีฉันรวมอยู่ด้วย

ปลื้มนักกีฬาหรือนักการเมืองยังพอฟังได้ แต่ฉัน
กลับคลั่งไคล้ศิลปินขวัญใจวัยรุ่นที่กำลังมาแรง ช่างไม่
เหมาะสมกับวัยและสถานะของตัวเองเอาเสียเลย มันเป็นเรื่อง
ค่อนข้างน่าอายกับการที่ฉันยังไม่เลิกนิสัยบ้าดารา ทั้ง
ที่ตัวเองอายุตั้งยี่สิบสามปี แถมยังเป็นคุณครูที่สอนนักเรียน
มัธยมปลายอยู่ในโรงเรียนรัฐบาลอีกด้วย

20:02, 20.02.2002 คือเวลาที่ฉันมองเห็นจากนาฬิกา
ดิจิตอลบนหัวเตียงในขณะนี้ เวลาที่ฉันตั้งตารอคอยมาทั้ง

8 Miracle... ปาฏิหาริย์นี้แค่เธอ 1

วันนับตั้งแต่ได้รับข้อความจากศูนย์บริการลูกค้าของเครือข่าย
มือถือที่ใช้ว่า

'Tonight Miracle will happen at 08:02 P.M.
Digital clock will read 20:02, 20.02.2002! Close
your eyes and make a wish. This will never
happen again in our life time.'

แน่นอน...ฉันทำตามที่เขาบอกทุกอย่าง บางคนอาจ
คิดว่ามันบ้าและไร้สาระ แต่ฉันมีสำนึกอยู่ตลอดเวลาว่า
กำลังทำอะไรอยู่ นอกจากนี้ฉันก็มีความสุขดีและไม่เคย
เบียดเบียนให้ผู้อื่นเดือดร้อน

ฉันใช้เวลาเกือบทั้งวันในการร่างคำอธิษฐานตามที่
ปรารถนา...

'ขอให้ฉันได้พบและพูดคุยกับ 'เควิน ริชชี' อย่าง
เป็นส่วนตัวซักครั้ง'

เป็นคำอธิษฐานที่ดูเหมือนว่าหวังน้อย แต่จริงๆ แล้ว
เป็นเพราะฉันกลัวว่าถ้าขอมากๆ แล้วจะไม่ได้รับการใส่ใจ
จากพระเจ้า ก็เลยใช้หลัก 'ได้น้อย...แต่ได้แน่' (หลักการ
ของใครวะเนี่ย)

แต่ฉันก็ไม่ลืมที่จะอธิษฐานเรื่องสำคัญเพื่อเอาไว้ด้วย
'ขอให้ฉันได้พบรักกับผู้ชายแสนดี และขอให้พ่อกับแม่มี
ความสุขมากที่สุด' (เหลือเชื่อ ฉันคิดถึงเรื่องพวกนี้หลัง

อภุชเรีัย 9

เรื่องการได้คุยกับดารา เวิร์กจริง ๆ)

"ปู นอนรึยังจ๊ะ" น้ำเสียงอันอ่อนหวานดังขึ้นหลังจากการเคาะประตูเบา ๆ

"เข้ามาสิจ๊ะฝ่าย" ฉันร้องบอกและขยับตัวลุกขึ้นจากเตียงนอนหลังการอธิษฐานในคืนแห่งปาฏิหาริย์ผ่านไปเป็นที่เรียบร้อย

'ฝ่าย' เป็นนักศึกษาปริญญาโทที่จะจบในปีการศึกษาหน้า เธอเป็นลูกสาวเศรษฐีผู้แสนเพียบพร้อม ซึ่งฉันบังเอิญโชคดีได้เธอเป็นเพื่อนสนิท จึงมาใช้ชีวิตอยู่ในคอนโดมิเนียมชั้นดีแห่งนี้ได้โดยไม่เสียค่าบริการใดๆ

ฝ่ายรู้ว่าฉันหมกมุ่นกับการขอพรในคืนนี้มากเพียงใด และเธอก็ไม่ได้หัวเราะหรือทักท้วงแต่ก็ไม่ได้ทำเหมือนกับฉัน ทั้งที่ฝ่ายมีบุคลิกเป็นสาวน้อยช่างฝันแท้ๆ พอดคิดแบบนี้แล้วฉันก็รู้สึกอายขึ้นมาทันทีเลย

"เข้ามาห้องปูแล้วรู้สึกเขินๆ ทุกที" ฝ่ายพูดพลางหันไปรอบๆ ด้วยสีหน้ายิ้มละไม "มีแต่รูปเควิน ริชชี่ติดเต็มเลย"

"แบบนี้ทำให้เราหลับสบายดีนี่จ๊ะ" ฉันบอกกับฝ่ายด้วยน้ำเสียงเป็นสุข ฉันรู้สึกดีเวลาที่สามารคุยเรื่องนี้ได้โดยไม่ลำบากใจ ซึ่งปกติแล้วต้องปกปิดเป็นความลับสุดยอดไม่ให้คนอื่นรู้และเพื่อนครูที่โรงเรียนทราบ ไม่อย่างนั้นฉันคงเป็นอาจารย์ที่น่านับถือตายเลย "ฝ่ายมีอะไรรีไปละจ๊ะ"

10 Miracle... ปาฏิหาริย์นี้แต่เธอ 1

ฝ่ายพยักหน้าและยิ้มบางๆ ด้วยท่าทางเกรงใจจนฉันรู้สึกกระดาก เพราะฝ่ายเป็นเจ้าของห้องนี้แต่กลับชอบทำท่าเกรงอกเกรงใจอยู่เสมอ

"พุงนี้ไม่มีตุระที่ไหนใช่ไหม" ฉันพยักหน้าแต่ก็หัวมดอย่างสงสัย "คุณพ่อคุณแม่จะมาหาเราที่นี่"

คำบอกเล่าของฝ่ายทำให้ฉันออกไปชั่วคราว "อ้อ...จะ...ก็...ดีจังนะ...ไม่ได้เจอกับพ่อแม่ฝ่ายตั้งนานแล้ว"

"โธ่ เรารู้หรือกันว่าปู่ลำบากใจ เราเข้าใจ...ก็พ่อแม่เราเหมือนคนอื่นเสียที่ไหน"

ฉันยิ้มเจื่อนๆ "อย่าพูดอย่างนั้นสิจ๊ะ คุณพ่อคุณแม่ของฝ่ายใจดีกับเรามาก พุงนี้เราไม่ออกไปไหนหรอกจ๊ะ"

ฝ่ายยิ้มกว้างและเอื้อมมาจับมือฉันอย่างดีใจ "ขอบใจมากจ๊ะปุง คุณพ่อคุณแม่คงดีใจที่ได้คุยกับปุง"

พ่อแม่ของฝ่ายเป็นนักธุรกิจที่มีงานล้นมือและต้องออกงานสังคมเสมอ ตอนที่ฝ่ายขอย้ายออกมาอยู่นอกบ้านท่านทั้งสองปฏิเสธเต็มที่ กระทั่งฝ่ายมาขอร้องฉันให้ไปที่บ้านและบอกกับท่านว่าฉันจะอยู่กับฝ่ายที่คอนโดมิเนียมและจะดูแลฝ่ายเป็นอย่างดี แล้วฝ่ายยังยกเอาเรื่องที่ท่านไม่เคยมีเวลาใส่ใจเธอเลยตั้งแต่เล็กจนโต แต่เธอก็ไม่เคยทำตัวเหลวไหลแถมยังสอบเข้ามหาวิทยาลัยดีๆ ได้โดยไม่มีใครเคี่ยวเข็ญมาเป็นเหตุผล สุดท้ายท่านจึงยอมตามใจ

อภุชเวรีย 11

แต่ในช่วงแรกๆ นั้นท่านมาตรวจสอบความเป็นอยู่ของพวกเราแทบทุกสัปดาห์ หนึ่งปีผ่านไปเราจึงได้รับความไว้วางใจอย่างเต็มที่ นานๆ ครั้งท่านจึงจะมาสำรวจความเป็นอยู่ และฝ่ายก็กลับบ้านสัปดาห์ละหนึ่งครั้ง

ถึงแม้พ่อแม่ของฝ่ายจะเป็นสามีภรรยาที่ดูแลลูกๆ ไปบ้าง แต่ท่านทั้งสองก็ใจดีมาก เพียงแต่ว่า...ทุกครั้งที่ท่านมาที่นี่ ท่านจะตั้งคำถามกับฉันจนฉันไปหมด และพยายามจับผิดพฤติกรรมของพวกเราอย่างเอาเป็นเอาตายจนฉันแทบหมดแรงกับการตั้งรับ

วันนี้ฉันตื่นเช้าเป็นพิเศษด้วยเวลา 07:00 น. ทั้งที่เมื่อคืนนี้มีการทำความสะอาดห้องครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดในรอบสามเดือน พ่อกับแม่ของฝ่ายบอกว่าจะมาก่อนเที่ยง นั่นก็หมายความว่าอาจจะไผลมาตอนแปดโมงเช้าหรือไม่ก็สิบเอ็ดโมงห้าสิบเก้านาที...ซึ่งฉันจะต้องรับภาระในการคาดเดาด้วยหัวใจระทึกอยู่ฝ่ายเดียว

เสียงเคาะประตูห้องดังเป็นระยะด้วยจังหวะที่คุ้นหู แต่ยังไม่ทำให้ตกใจทุกครั้งที่ได้ยิน

ฉันงยหน้าขึ้นจากนิตยสารเล่มหนาและวางมันลงบนโต๊ะคอนข้างแรงอย่างตื่นๆ ฝ่ายซึ่งนั่งดูโทรทัศน์อยู่ใกล้ๆ หันมามองแล้วหัวเราะคิกคัก นาฬิกาบนผนังบอกเวลา

12 Miracle... ปาฏิหาริย์นี้แต่เธอ 1

10:45 น. ฝ่ายเป็นฝ่ายลุกไปเปิดประตูในขณะที่ฉันกำลังนั่งเตรียมใจและจดจ่อกับการทักทายในอีกไม่กี่อึดใจข้างหน้า

"หนูฝ่ายของคุณหญิงแม่ (ของคุณพ่อ)"

ทันทีที่บ้านประตูเปิดกว้าง ท่านทั้งสองโผล่เข้ามาอดบุตรสาวด้วยท่าทางยินดีลิ้นพันจนฝ่ายเซไปหลายก้าว

หลังจากทักทายกันฉันครอบครัวเป็นที่เรียบร้อย ไล่ต่อไปที่ต้องตั้งรับอย่างเต็มที่ก็คือ...ฉัน

"สบายดีใช่ไหมจะหนู" คุณหญิงเข้ามาลูบหลังลูบไหล่และถามไถ่ด้วยท่าทางรักใคร่จนฉันขลุกขจุกก่อนตอบรับเบาๆ จนแทบไม่ได้ยินเสียงตัวเอง "ห้องสะอาดสะอาดอันดีเหมือนเดิมนะคะ คุณหญิงแม่กับคุณพ่อไม่ได้มาตั้งนานเพราะงานยุ่งมาก ถ้าไม่มีหนูเราคงเป็นห่วงหนูฝ่ายจนไม่เป็นที่อื่นทำการทำงาน" คุณหญิงเอมอมมรดพุดพลาญยิ้มแย้มอย่างเบิกบาน

"มีไอ้หนุ่มหน้าไหนมาเกาะเกาะทั้งสองคนบ้างรีเปล่าเป็นผู้หญิงหน้าตาสะสวยแถมยังอยู่กันตามลำพังเสียอีกคงมีแน่ๆ เลยใช่ไหม บอกพ่อมา พ่อจะไปจัดการมันเอง" คุณพ่อถามและจ้องหน้าฉันด้วยสีหน้าซึ่งข้งราวกับนายทหารชั้นผู้ใหญ่ ทำเอาฉันกลืนน้ำลายและรีบหันไปมองฝ่ายเพื่อขอความช่วยเหลือ มันเป็นคำถามยอดฮิตที่เราถูกซักอยู่เสมอ ฉันเคยตอบปฏิเสธไปแต่ท่านก็ย้อนกลับมาจนแทบ

อภุชเรีัย 13

พระหงาย 'อย่ามาโกหกพ่อ...ไม่ได้เชียวนะ!' ตั้งแต่นั้นฉันก็ไม่กล้าตอบคำถามนี้อีกเลย

"โอ้ คุณพ่อขา ไม่มีหอรกคะ คุณพ่อจำตัว...ลูกสาวคุณอาพิพัฒนกับคุณอามาลินี่ได้มั้ยคะ ที่ห้องเขาอยู่ข้างๆ นี่ไงคะ" ฝ่ายริบอ้างถึงเพื่อนสนิทอีกคนหนึ่ง "รายนั้นเขาหัวจนผู้ชายยกตัวกันไปหมดละคะ เราอยู่กับตัวก็ไม่มีผู้ชายคนไหนกล้าเข้าใกล้หอรกคะ"

คุณพ่อมองฝ่ายอย่างพินิจคล้ายไม่ค่อยเชื่อ แต่ก็ยอมรับโดยดีก่อนจะถามไถ่ถึงตัวบ้าง...ตัวเป็นเพื่อนของฝ่ายมาตั้งแต่เป็นเด็กเล็กๆ เรียนที่เดียวกันมาตลอดจนกระทั่งตอนนี้ อีกทั้งพ่อกับแม่ของทั้งคู่ก็รู้จักสนิทสนมกันมาตั้งแต่ฝ่ายกับตัวยังไม่เกิด แม้ว่าหลายปีมานี้จะห่างเหินกันไปเพราะหน้าที่การงานของแต่ละคน แต่มิตรภาพอันดีก็ยังคงมีอยู่

หลังจากคุยกันอยู่หน้าโทรทัศน์นานพอสมควร ท่านทั้งสองก็เริ่มลุกขึ้นเพื่อเดินสำรวจรอบๆ ห้อง ปล่อยให้ฉันแอบซำเลียงตามอย่างนึกเป็นห่วง

"คุณแม่ขา นั่นห้องนอนปูต่างหากละคะ ถ้าจะดูห้องหนูละก็อยู่ทางนี่คะ" ฝ่ายริบท้วงเมื่อเห็นคุณหญิงแม่ไปยืนจับลูกบิดอยู่หน้าห้องส่วนตัวของฉัน

"หนูปูก็เหมือนลูกสาวคุณหญิงแม่เหมือนกัน แม่ก็

14 Miracle... ปาฏิหาริย์นี้แต่เธอ 1

ต้องดูแลเหมือนกับหนูฝ้ายทุกอย่างสิคะ"

โอ้ย พุดแบบนี้ก็แะลึคะคุณหญิงแม่

"ว่าไงจ๊ะ หนูบุ้ไม่ว่าอะไรคุณหญิงแม่ใช้มั้ยคะ"

ฉันยิ้มและพยักหน้ายินยอมอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง
ฝ้ายมองฉันอย่างขอภัย ฉันจึงยิ้มกับเธอเป็นเชิงบอกว่า
เรื่องแค่นี้เองไม่เห็นเป็นไรเลย...โธษะๆๆ

"อู๊ตาย ยังคลั่งไคล้ดาราเหมือนเดิมนะจ๊ะ เอ คนนี้
หนูบุ้ชอบมาตั้งนานแล้วนี่นา ยังไม่เปลี่ยนใจหรือจ๊ะ"
คุณหญิงถามฉันด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ฉันได้แต่หัวเราะแห้งๆ
"คนนี้แม่ก็ชอบเหมือนกันนะ วางตัวดีแถมยังร้องเพลงเพราะ
แสดงละครก็เก่ง"

"ไหนๆ ขอพ่อดูหน่อยสิว่ามีรูปผู้ชายแปลกหน้าอยู่
ในห้องบ้างรึเปล่า"

"คุณพ่อคะ ของแบบนี้ไม่มีหรอกค่ะ" ฝ้ายรีบลุก
ไปจุดไฟทั้งสองท่านย้ายไปสำรวจที่ห้องของเธอ ทำให้ฉัน
ค่อยหายใจสะดวกขึ้น

ฉันเข้าใจดีว่าท่านทั้งสองไม่ได้คิดจะเสียมารยาทแต่
อย่างใด ที่ทำไปทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นเพราะความห่วงใย
และปรารถนาดีทั้งสิ้น

ฉันทั้งตัวบนโซฟายาวอย่างอ่อนแรงหลังกลับจากการ

อภุชเวีรีย 15

ทานมือเย็นกับพ่อแม่ของฝ่าย รู้สึกเหน้อยเสี่ยยิ่งกว่าวิ่งมาราธอน แกรมตอนนี้งยังเป็นช่วงเตรียมสอบปลายภาคในภาคเรียนที่สองของนักเรียน ทำให้ฉันรู้สึกอ่อนล้าจนไม่อยากเปลืองแรงกับเรื่องอื่นๆ อีก

"ขบใจมากนะจะปู้ ที่ช่วยตามใจคุณพ่อคุณแม่ถึงขนาดนั้น"

"ทำไมพูดอย่างนั้นละ พ่อแม่ของฝ่ายก็เหมือนพ่อแม่ปู้ แล้วท่านก็ใจดีกับปู้เหมือนลูกแท้ๆ เลย" ถึงแม้ฉันจะคิดแบบที่พูดจริงๆ แต่ว่า...ถ้ามาบ่อยๆ ละแย่เลย

ฝ่ายยิ้มอย่างรู้ทัน "คงอีกนานแหละจะ กว่าคุณพ่อคุณแม่จะมาก็"

เสี่ยเคาะประตูด้วยจ้งหวะประหลาดดังขึ้นอย่างน่าตกใจ ฉันกับฝ่ายลุกพรวดขึ้นพร้อมกันและมองที่ประตูคล้ายกับกลัวว่าปีศาจจะโผล่เข้ามา

ประตูห้องเปิดฝัะเข้ามาเพราะเราลี้มล็อกห้อง ฉันกับฝ่ายผงะด้วยความตระหนกอีกครั้ง แต่ผู้ที่โผล่เข้ามาคือ 'ต้า' หาใช่คุณหญิงแม่กับคุณพ่อของฝ่ายอย่างที่เราคิด ฉันนั่งลงอย่างกระแทกกระทั้น โม่โม่ความกวนประสาทของเพื่อนสนิทจนพูดไม่ออก แต่ก็...โล่งใจนิดๆ ที่เป็นนัยต้า

"เป็นยังงั้บ้างคุณนายทั้งสอง วันนี้คงสนุกกันสุดเหวี่ยงละสิ" ฉันถลิ่งตามองและบ่นอีกฝ่ายอย่างซัดเคื่อง

16 Miracle... ปาฏิหาริย์นี้แต่เธอ 1

"อย่าทำหน้าอย่างนั้นสิ ดูนี่ซะก่อน" ตำซุบตรสามใบในมือ
ด้วยรอยยิ้มเป็นต่อ

ฉันอ้าปากค้างจ้องไปที่บัตรขนาดเท่าบัตรเอทีเอ็ม
ในมือตัวอย่างตกตะลึง นี่มันบัตรคอนเสิร์ตรอบพิเศษของ
'เควิน ริชชี' ซัดๆ ฉันเพิ่งเห็นมันจากโฆษณาเมื่อไม่กี่วัน
ก่อน แถมยังมีรูปเควินติดหราอยู่บนบัตรเป็นการยืนยัน...
ตำรับปากว่าจะหาที่นั่งที่ดีที่สุดให้เพราะมีเพื่อนเป็นที่มางาน
จัดคอนเสิร์ตครั้งนี้ และเธอกับฝ่ายจะไปเป็นเพื่อนฉัน

"เดี๋ยวก่อน!" ตำร้องแล้วขยับหนีเมื่อฉันลุกขึ้นและ
ทำท่าจะคว้าเอาบัตรนั้นมาจากเธอ "อย่าลืมสัญญา แกต้อง
พิมพ์รายงานฉันให้เรียบร้อยก่อน"

"นั่นมันแน่นอนอยู่แล้ว เอามาเถอะน่า ฉันขอดูหน่อย"
ก็น่าจะรู้อยู่แล้วว่าฉันต้องทำตามสัญญาแน่ๆ

ในที่สุดฉันก็ได้บัตรคอนเสิร์ตของเควินที่รักมา
ครอบครอง แต่การไปดูคอนเสิร์ตยังคงเป็นปัญหากับฉัน
อยู่บ้าง ถ้าโชคร้ายฉันอาจต้องเผชิญหน้ากับนักเรียนที่รู้จัก
กัน แล้วจะอธิบายกับเด็กนักเรียนว่าอย่างไร ถ้าเควิน ริชชี
อายุมากกว่านี้สักหน่อยและเป็นศิลปินยอดนิยมในกลุ่มคน
วัยทำงานก็ว่าไปอย่าง แต่...เขาอายุยี่สิบสามปี (ถึงจะ
เท่ากับฉัน แต่สถานการณ์มันต่างกันมาก) และแฟนคลับ
ส่วนใหญ่ของเขาก็เป็นเด็กวัยรุ่น